

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1267/2016
02.12.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Снежане Андрејевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Радослав Стефановић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Мурат Бачевац, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против решења Вишег суда у Новом Пазару Гж 824/15 од 20.01.2016. године, у седници већа од 02.12.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДАЈУ СЕ решење Вишег суда у Новом Пазару Гж 824/15 од 20.01.2016. године и решење Основног суда у Новом Пазару – Судска јединица у Тутину П 560/11 од 01.10.2015. године, и предмет се враћа првостепеном суду, другом судији, на поновни поступак.

Образложење

Решењем Основног суда у Новом Пазару, Судска јединица у Тутину П 560/11 од 01.10.2015. године, одбијен је као неоснован предлог тужиле за понављање поступка правноснажно окончаног пресудом тог суда П 560/11 од 17.01.2012. године.

Решењем Вишег суда у Новом Пазару Гж 824/15 од 20.01.2016. године, одбијена је жалба тужиле и потврђено првостепено решење.

Против другостепеног решења, тужиле је благовремено преко пуномоћника изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка.

Врховни касациони суд је испитао побијано решење у смислу члана 399. у вези члана 412. став 4. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ 124/05, 111/09) који се примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11), и утврдио да је ревизија тужиле основана.

Тужиле је преко пуномоћника 13.11.2012. године поднела предлог за понављање поступка правноснажно окончаног пресудом Основног суда у Новом Пазару, Судска јединица у Тутину П 560/2011 од 17.01.2011. године, којом је делимично усвојен тужбени захтев тужиле и утврђено њено право својине са $\frac{1}{4}$

идеалног дела на непокретности описаној изреком пресуде, по основу стицања у браку са туженим док је у преосталом делу њен тужбени захтев одбијен.

У предлогу за понављање поступка је наведено да је судија ВВ, који је донео првостепену пресуду, у блиској рођачкој вези са туженим, због чега је тај судија поднео преседнику суда захтев за изузеће из поступања у предмету П 1023/12, који се између истих парничних странака води ради поништаја уговора о поклону. У предлогу је наведено да је тужилца за чињеницу сродства поступајућег судије и туженог сазнала 01.11.2012. године, на расправи пред Основним судом у Новом Пазару, Судска јединица у Тутину у предмету тог суда П бр. 1023/12, а да за ову чињеницу раније није знала с обзиром да од детињства живи и ради у .... Предлог за понављање поступка поднет је са позивањем на законски разлог из члана 426. став 1. тачка 1. важећег Закона о парничном поступку.

Првостепеним решењем, које је донео судија ВВ, одбијен је као неоснован предлог тужилца за понављање поступка. У образложењу решења, поступајући судија је навео да је у осмом степену сродства са туженим, што не представља разлог за његово изузеће из поступања, па је и његов захтев за изузеће из поступања у овом предмету одбијен решењем председника суда од 22.09.2015. године. Осим тога, сродство поступајућег судије са туженим није прописано као основ за понављање поступка у смислу члана 422. ранијег ЗПП који се у овом поступку примењује.

Побијаним другостепеним решењем потврђено је првостепено решење, такође уз навод да основ по коме се тражи понављање поступка није прописан одредбом члана 422. ранијег ЗПП, и да степен сродства поступајућег судије такође није био основ за његово изузеће.

По оцени Врховног касационог суда, ревизијом тужилца основано се указује да су нижестепена решења захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 12. ЗПП, с обзиром да су разлози о битним чињеницама нејасни и противречни, па решење има недостатака због којих се не може испитати.

Ради очувања стандарда независног и непристрасног суда и права на правично суђење, гарантованих чланом 32. Устава Републике Србије и чланом 6 став 1. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, у ранијем Закону о парничном поступку у чл. 65. – 72. прописани су разлози за изузеће и искључење судија. Према пракси Европског суда за људска права, изнетој, између осталих, у пресуди *Mežnarić против Хрватске* (бр.71615/01 од 15.07.2005. године), постојање непристрасности у смислу члана 6. став 1. Европске конвенције мора бити утврђено према субјективном тесту, при чему се узима у обзир лично уверење и понашање конкретног судије, односно да ли је поступајући судија имао неке личне предрасуде или пристрасност у конкретном предмету. Према објективном тесту, треба утврдити да ли су сам суд и његов састав пружили довољно гаранција како би се искључила свака оправдана сумња у погледу његове непристрасности. Према субјективном тесту, лична

непристрасност судије се претпоставља док се не докаже супротно, а у погледу објективног теста, мора се утврдити постоје ли чињенице које могу довести у сумњу непристрасност судије, односно да ли се бојазан у погледу непристрасности може сматрати објективно оправданом.

У конкретном случају, првостепено решење којим је одбијен предлог за понављање поступка донео је судија ВВ, иако је понављање правноснажно окончаног поступка тужиља тражила због сумње у његову непристрасност приликом доношења првостепене пресуде, због сродства са туженим. С обзиром на наведено, ради очувања стандарда независног и непристрасног суда, овај судија није могао одлучивати о дозвољености, односно оправданости разлога за понављање поступка који се односе на његово поступање у предмету поводом кога се тражи понављање поступка. Стога су оба нижестепена решења укинута и предмет се враћа другом судији првостепеног суда на поновни поступак.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 406. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Снежана Андрејевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић